

UZNESENIE SÚDNEHO DVORA (druhá komora)
z 29. októbra 2004^{*}

Vo veci C-360/02 P,

ktorej predmetom je odvolanie podľa článku 49 Štatútu ES Súdneho dvora,
podané 2. októbra 2002,

Carlo Ripa di Meana, bývalý poslanec Európskeho parlamentu, bydliskom
v Montecastello di Vibio (Taliansko), v zastúpení: **W. Viscardini** a **G. Donà**, advokáti,

odvolateľ,

ďalší účastník konania:

Európsky parlament, v zastúpení: **A. Caiola** a **G. Ricci**, splnomocnení zástupcovia,
s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalovaný v prvostupňovom konaní,

^{*} Jazyk konania: taliančina.

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory C. W. A. Timmermans (spravodajca), sudcovia C. Gulmann, J. Makarczyk, P. Kúris a J. Klučka,

generálny advokát: M. Poiares Maduro,
tajomník: R. Grass,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta,

vydal toto

Uznesenie

- ¹ Predmetným odvolaním C. Ripa di Meana navrhuje, aby Súdny dvor zrušil uznesenie Súdu prvého stupňa Európskych spoločností z 9. júla 2002, Ripa di Meana/Parlament (T-127/01, Zb. s. II-3005, ďalej len „napadnuté uznesenie“), ktorým Súd prvého stupňa vyhlásil za neprípustnú jeho žalobu o neplatnosť rozhodnutia Európskeho parlamentu z 26. marca 2001 o pozastavení vyplácania starobného dôchodku v dôsledku jeho zvolenia za člena regionálnej rady Umbrie (Taliansko).

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

- 2 Keďže neexistoval žiaden jednotný systém dôchodkového zabezpečenia Spoločenstva vzťahujúci sa na všetkých poslancov Európskeho parlamentu, zaviedlo predsedníctvo Európskeho parlamentu 24. a 25. mája 1982 dočasný systém starobného dôchodku pre poslancov z členských štátov, ktorých vnútroštátne orgány neprijali systém dôchodkového zabezpečenia pre poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „dočasný systém dôchodkového zabezpečenia“). Tento systém, ktorý sa použije aj v prípade, že výška predpokladaného dôchodku a/alebo podmienky jeho poskytnutia nezodpovedajú výške a podmienkam, ktoré platia pre poslancov Európskeho parlamentu v štáte, v ktorom bol dotknutý poslanec Európskeho parlamentu zvolený, je obsiahnutý v prílohe III pravidiel o náhradách výdavkov a odmenách poslancov Európskeho parlamentu (ďalej len „pravidlá o náhradách výdavkov a odmenách“).
- 3 Príloha III pravidiel o náhradách výdavkov a odmenách (ďalej len „príloha III“) v znení platnom v čase sporu okrem iného stanovovala:

„Článok 1

1. Všetci poslanci Európskeho parlamentu majú nárok na starobný dôchodok.

2. Až do zavedenia konečného systému dôchodkového zabezpečenia Spoločenstva pre všetkých poslancov Parlamentu bude dotknutému poslancovi na základe žiadosti z rozpočtu Spoločenstva, oddiel Európsky parlament, vyplácaný dočasný starobný dôchodok.

Článok 2

1. Výška a podmienky poskytovania dočasného dôchodku sa zhodujú s výškou a podmienkami poskytovania dôchodku poslancom dolnej komory parlamentu štátu, v ktorom bol poslanec Európskeho parlamentu zvolený.

2. Každý poslanec, ktorý má nárok vyplývajúci z ustanovení článku 1 ods. 2 platí do rozpočtu Spoločenstva príspevok, ktorý sa vypočíta tak, aby tento príspevok zodpovedal čiastke, ktorú platí poslanec dolnej komory parlamentu štátu, v ktorom bol poslanec zvolený, podľa vnútroštátnych právnych predpisov.

...

Článok 4

Na účely výpočtu výšky dôchodku sa doba výkonu poslanskej mandátu v parlamente členského štátu môže považovať za dobu výkonu mandátu v Európskom parlamente. Doba, počas ktorej má poslanec dvojité mandát sa počíta len raz.“ [*neoficiálny preklad*]

Vnútroštátna právna úprava

- 4 Článok 12 ods. 1 Regolamentoo per gli assegni vitalizi dei deputati (nariadenie o doživotných príspevkoch poslancov talianskej poslaneckej snemovne, ďalej len „nariadenie o doživotných príspevkoch“) stanovuje:

„Ak poslanec, ktorého mandát skončil, bol opätovne zvolený do vnútroštátneho alebo Európskeho parlamentu alebo bol zvolený za člena regionálnej rady, vyplácanie doživotného príspevku, ktorý už poberá, bude po celú dobu výkonu jeho mandátu pozastavené.“

Skutkový stav a konanie pred Súdom prvého stupňa

5 C. Ripa di Meana je taliansky štátny príslušník a vo volebných obdobiach 1979/1984 a 1994/1999 bol poslancom Európskeho parlamentu.

6 V nadväznosti na jeho zvolenie za člena regionálnej rady Umbria mu vedúci oddelenia finančnej správy poslancov Európskeho parlamentu listom z 26. januára 2001 oznámil, že po dobu výkonu jeho mandátu ako člena regionálnej rady mu bude pozastavené vyplácanie dôchodku, ktorý poberal ako bývalý poslanec Európskeho parlamentu (ďalej len „list z 26. januára 2001“). V tomto liste, ktorý odvolateľ dostal 31. januára 2001, sa doslova uvádza:

„Dovoľujem si Vás upozorniť na ustanovenia článku 12 Regolamentoo per gli assegni vitalizi dei deputati (prikladám kópiu), ktorý sa analogicky vzťahuje na talianskych poslancov, ktorí platili príspevky do dôchodkového systému Európskeho parlamentu, ktorý predpokladá pozastavenie vyplácania dôchodku po dobu výkonu mandátu vnútroštátneho alebo európskeho poslanca alebo mandátu člena regionálnej rady.

Moje pracoviská sa dozvedeli, že vykonávate mandát člena regionálnej rady, a preto sme povinní pozastaviť Vaše práva na dôchodok.

Aby sme mohli vypočítať čiastku dôchodku, ktorá Vám bola neoprávnene vyplatená, žiadam Vás o oznámenie dátumu Vášho zvolenia za člena regionálnej rady.“

- 7 Po tom ako C. Ripa di Meana v liste z 15. marca 2001 vyjadril svoje rozčarovanie nad zámerom Európskeho parlamentu pozastaviť vyplácanie dôchodku z dôvodu jeho zvolenia za člena regionálnej rady a uviedol v ňom dôvody, pre ktoré nariadenie o doživotných príspevkoch nemožno podľa jeho názoru analogicky použiť na jeho situáciu, Európsky parlament mu 26. marca 2001 adresoval druhý list (ďalej len „list z 26. marca 2001“) s týmto obsahom:

„V reakcii na Váš vyššie uvedený list, v ktorom vyjadrujete svoje rozčarovanie nad tým, že vyplácanie Vášho dôchodku ako bývalého poslanca Európskeho parlamentu má byť z dôvodu Vášho zvolenia za člena regionálnej rady pozastavené, potvrdzujem, že toto rozhodnutie je v súlade s článkom 12 ods. 1 nariadenia Camera [talianska snemovňa poslancov] a s praxou Camera.

Súhlasím s Vami, že aktuálne znenie nariadenia Camera nie je úplné. Zatiaľ čo v prípade prerušenia vyplácania dôchodku je úplné, v prípade znovunadobudnutia práv tu chýba odkaz na činnosť člena regionálnej rady.

Napriek tomu ustanovenia vydané politickými orgánmi, ktorých cieľom je vylúčiť kumuláciu dôchodku poslanca alebo člena regionálnej rady a platu poslanca alebo člena regionálnej rady, sú jednoznačné, a preto Vás žiadam, aby ste mi obratom oznámili dátum Vášho zvolenia za člena regionálnej rady.

Pre informáciu Vám oznamujem, že vyplácanie Vášho dôchodku bolo medzičasom pozastavené.“

- 8 Následne na to C. Ripa di Meana návrhom podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 12. júna 2001 podal žalobu, v ktorej predovšetkým navrhol, aby Súd prvého stupňa zrušil list z 26. marca 2001 v časti, ktorá sa týka rozhodnutia Európskeho parlamentu, ktorý v dôsledku jeho zvolenia za člena regionálnej rady Umbria pozastavuje vyplácanie jeho dôchodku.

- 9 Podaním podaným do kancelárie Súdu prvého stupňa 27. júla 2001 Európsky parlament vzniesol námietku neprípustnosti tejto žaloby na základe článku 114 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ktorej Súd prvého stupňa po výzve účastníkov konania na písomné zodpovedanie niektorých otázok napadnutým uznesením vyhovel.

Napadnuté uznesenie

- 10 Odmietnutie žaloby Súdom prvého stupňa sa v podstate opiera o dva dôvody.

- 11 Súd prvého stupňa najprv v bode 25 napadnutého uznesenia poukázal na to, že podľa ustálenej judikatúry predstavujú právne akty alebo rozhodnutia, proti ktorým možno podať žalobu o neplatnosť v súlade s článkom 230 ES, všetky opatrenia so záväzným právnym účinkom, ktoré sa dotýkajú záujmov žalobcu tým, že zasahujú do jeho právneho postavenia a že na určenie toho, či má akt alebo rozhodnutie také účinky, je potrebné pridržať sa jeho podstaty. Súd prvého stupňa v bode 29 tohto

uznesenia v prvom rade konštatoval, že „je nesporné, že pôvodné rozhodnutie Európskeho parlamentu z 26. januára 2001 je právnym aktom, ktorý zasahuje do právneho postavenia žalobcu priamo a bezprostredne, a ktorý musí byť napadnuteľný“.

- 12 Na dosiahnutie takéhoto záveru sa Súd prvého stupňa opieral jednak o obsah listu z 26. januára 2001, z ktorého nesporne vyplýva, že Európsky parlament rozhodol o pozastavení vyplácania dôchodku z dôvodu zvolenia odvolateľa do regionálnej rady (body 26 a 27 napadnutého uznesenia), a jednak o odpoveď Európskeho parlamentu na písomnú otázku Súdu prvého stupňa, v zmysle ktorej rozhodnutie pozastaviť vyplácanie dôchodku C. Ripa di Meanu bolo realizované od dátumu prvej mesačnej splátky po doručení listu z 26. januára 2001, teda od februára 2001. Súd prvého stupňa v tejto súvislosti uviedol, že z bankového výpisu C. Ripa di Meanu z 1. marca 2001, ktorý predložil Súdu prvého stupňa, skutočne vyplýva, že mu za mesiac február 2001 nebol vyplatený dôchodok na jeho účet, takže po vyplatení dôchodku za mesiac január 2001, ktoré sa uskutočnilo 26. januára 2001, už viac nepoberal dôchodok ako bývalý poslanec Európskeho parlamentu (bod 28 napadnutého uznesenia).
- 13 Potom, ako Súd prvého stupňa konštatoval, že C. Ripa di Meanu uvedený list z 26. januára 2001 nenapadol žalobou, začal preskúmať povahu listu z 26. marca 2001. V tomto smere rozhodol predovšetkým takto:

„31 ... treba konštatovať, že Európsky parlament v liste z 26. marca 2001 iba uviedol, že hoci nariadenie [o doživotných príspevkoch] v niektorých bodoch nie je úplné, predpisy, ktorých cieľom je vylúčiť kumuláciu dôchodku poslanca alebo člena regionálnej rady a platu poslanca alebo člena regionálnej rady, sú jednoznačné, a že rozhodnutie z 26. januára 2001 je v súlade s talianskou praxou. Tieto tvrdenia v ich celkovom kontexte nemožno považovať za

skutočnosť nasvedčujúcu tomu, že rozhodnutie pozastaví vyplácanie dôchodku žalobcovi, ktoré mu bolo oznámené listom z 26. januára 2001, bolo predmetom opätovného skúmania. Je potrebné im rozumieť tak, že dôvody, pre ktoré Európsky parlament pozastavil vyplácanie dôchodku žalobcovi, naďalej pretrvávajú bezo zmeny. Európsky parlament sa totiž obmedzil na zdôraznenie *ratio legis* ustanovenia, ktoré bolo použité v rozhodnutí z 26. januára 2001, a na vyzoznenie žalobcu, že toto rozhodnutie je v súlade s talianskou praxou, bez toho, aby už raz oznámené zdôvodnenie menil.

32 Okrem toho skutočnosť, že žalobcovi bolo listom z 26. marca 2001 oznámené, že vyplácanie jeho dôchodku bolo medziasom skutočne pozastavené, nie je žiadna nová skutočnosť, ktorá by novému listu dávala povahu rozhodnutia, ktoré možno opätovne napadnúť. Toto oznámenie predstavuje iba realizáciu aktu, ktorý možno napadnúť, a síce rozhodnutia z 26. januára 2001.“ [*neoficiálny preklad*]

14 Na základe uvedeného Súd prvého stupňa v bode 33 napadnutého uznesenia dospel k záveru, že list z 26. marca 2001 je rozhodnutím, ktoré iba potvrdzuje rozhodnutie z 26. januára 2001. Keďže ako Súd prvého stupňa konštatoval, posledné uvedené rozhodnutie nebolo v stanovenej lehote napadnuté, Súd prvého stupňa odmietol žalobu ako neprípustnú a C. Ripa di Meana zaviazal na náhradu trov konania v tomto stupni.

Odvolanie

15 Podaným odvolaním C. Ripa di Meana navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté uznesenie, vyhlásil žalobu podanú na Súd prvého stupňa za prípustnú, prikázal vec Súdu prvého stupňa na rozhodovanie o dôvodnosti žaloby a Európsky parlament zaviazal na náhradu trov konania na oboch stupňoch.

- 16 C. Ripa di Meana na podporu svojho odvolania uvádza štyri žalobné dôvody. Tieto dôvody vychádzajú po prvé z procesných väd „Súdu prvého stupňa, ktorý poškodil záujmy žalobcu“, po druhé z porušenia práva na obhajobu, po tretie z nesprávnej právnej kvalifikácie listov z 26. januára a 26. marca 2001, ako aj z nesprávneho použitia judikatúry Spoločenstva v oblasti potvrdzujúcich aktov a nakoniec z nesprávneho použitia judikatúry Spoločenstva týkajúcej sa ospravedlniteľného omylu.
- 17 Európsky parlament navrhuje, aby Súdny dvor odmietol odvolanie ako neprípustné alebo v každom prípade ako nedôvodné a odvolateľa zaviazal na náhradu všetkých trov konania.
- 18 Na úvod je potrebné zdôrazniť, že ak je odvolanie čiastočne alebo úplne zjavne neprípustné alebo zjavne nedôvodné, Súdny dvor ho v súlade s článkom 119 rokovacieho poriadku môže odôvodneným uznesením kedykoľvek po vypočutí generálneho advokáta čiastočne alebo úplne odmietnuť alebo zamietnuť bez otvorenia ústnej časti konania.

Prípustnosť odvolania

- 19 Európsky parlament vo svojom vyjadrení k odvolaniu najprv poukazuje na neprípustnosť odvolania. V tomto ohľade uvádza, že z dôvodu, že odvolateľ si jednak nezvolil adresu na doručovanie v Luxemburgu podľa článku 44 ods. 2 prvého pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa a jednak rozsudky a uznesenia Súdu prvého stupňa podľa článku 100 ods. 2 prvého pododseku tohto rokovacieho poriadku nepatria k písomnostiam, ktoré sa adresátovi môžu doručovať faxom alebo inými technickými komunikačnými prostriedkami, a to ani vtedy, ak adresát podľa článku 44 ods. 2 druhého pododseku súhlasil s takýmto spôsobom

doručovania, možno v predmetnom spore použiť iba ustanovenie článku 44 ods. 2 tretieho pododseku, podľa ktorého sa za riadne doručenie doporučenej zásielky považuje odovzdanie na pošte v mieste sídla Súdu prvého stupňa.

20 V predmetnom spore následkom toho, že napadnuté uznesenie bolo podané na poštu v Luxemburgu 17. júla 2002 a že okrem toho zo spisu vyplýva, že kancelária Súdu prvého stupňa v rozpore s ustanovením článku 100 ods. 2 druhého pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa neupovedomila odvolateľa prostredníctvom faxu alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom o zaslaní tohto uznesenia, lehota na podanie odvolania proti uzneseniu pri zohľadnení doby prepravy zásielky uplynula 27. septembra 2002. Odvolanie bolo však podané až 2. októbra 2002, teda po uplynutí stanovenej lehoty, a preto je potrebné ho ako neprípustné odmietnuť.

21 V tomto ohľade je potrebné bez ďalšieho skúmania odmietnuť tvrdenie Európskeho parlamentu o použiteľnosti článku 44 ods. 2 tretieho pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa v predmetnom spore. Ako totiž zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, budú na účely konania všetky písomnosti určené pre účastníka konania doručované doporučenou poštovou zásielkou adresovanou jeho splnomocnenému zástupcovi alebo advokátovi, ak „návrh nespĺňa náležitosti uvedené v prvej a v druhej vete [článku 44 ods. 2]“, ktoré vyžadujú zvolenie si adresy na doručovanie v mieste sídla Súdu prvého stupňa alebo namiesto toho alebo navyše prejavenej súhlas advokáta alebo splnomocneného zástupcu žalobcu s doručovaním prostredníctvom faxu alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom. V predmetnom spore je nesporné, že návrh C. Ripa di Meanu spĺňa tieto náležitosti, pretože jeho poradcovia súhlasili s tým, aby im v tomto konaní boli písomnosti doručované prostredníctvom faxu alebo elektronickej pošty. Z toho dôvodu treba vylúčiť použitie článku 44 ods. 2 tretieho pododseku.

- 22 Iste, ako Európsky parlament vo svojom vyjadrení k odvolaniu správne uviedol, z článku 100 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa síce vyplýva aj to, že rozsudky a uznesenia Súdu prvého stupňa pri nezvolení si adresy na doručovanie sa adresátovi doručujú odchyľne od právnej úpravy uvedenej v predchádzajúcom bode, vždy podľa ustanovenia článku 100 ods. 1, a síce zaslaním overenej kópie rozsudku alebo uznesenia doporučenou poštovou zásielkou spolu s potvrdením o jej dodaní alebo osobným odovzdaním takejto kópie, ktorej prevzatie adresát potvrdí, pričom adresát bude o doručení vykonanom kanceláriou upovedomený prostredníctvom faxu alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom.
- 23 Z absencie takéhoto upovedomenia kanceláriou Súdu prvého stupňa však ešte nemožno vyvodiť, že C. Ripa di Meanovi uplynula prekluzívna lehota na podanie odvolania, a že automaticky sa na neho vzťahuje prípad predpokladaný v článku 44 ods. 2 treťom pododseku Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Jednak sa tento odsek, ako to bolo konštatované v predchádzajúcom bode 21, použije iba vtedy, ak nebola zvolená adresa na doručovanie v Luxemburgu a/alebo advokát alebo splnomocnený zástupca odvolateľa neprejavil súhlas, aby mu boli písomnosti doručované prostredníctvom faxu alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom, čo sa v predmetnom spore určite nedá povedať. Okrem toho podľa článku 100 ods. 2 druhého pododseku tohto rokovacieho poriadku doporučená poštová zásielka sa považuje za doručенú adresátovi desiaty deň po jej podaní na pošte v mieste, kde má Súd prvého stupňa svoje sídlo, ak nie je preukázané poštovou doručenkou, že zásielka bola prijatá v iný deň, alebo ak adresát neinformuje tajomníka v lehote troch týždňov od upovedomenia faxom alebo akýmkoľvek iným technickým komunikačným prostriedkom, že mu písomnosť nebola doručená.
- 24 Keďže je v predmetnom spore nesporné, že C. Ripa di Meana prevzal napadnuté uznesenie 22. júla 2002, teda päť dní po podaní doporučenej poštovej zásielky na pošte v Luxemburgu, a že odvolanie bolo doručené do kancelárie Súdneho dvora faxom 2. októbra 2002 — originál odvolania bol podaný v súlade s článkom 37 ods. 6

Rokovacieho poriadku Súdneho dvora do desiatich dní po odoslaní faxu, je odvolanie v predmetnom spore prípustné.

- 25 V dôsledku uvedeného námietka neprípustnosti vznesená Európskym parlamentom je založená na nesprávnom výklade ustanovení Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa. Je preto potrebné ju ako zjavne nedôvodnú odmietnuť.

O dôvodnosti odvolania

O prvom dôvode odvolania

- 26 Prvým dôvodom odvolania C. Ripa di Meana v podstate poukazuje na procesnú vadu Súdu prvého stupňa, ktorý v bode 12 napadnutého uznesenia dospel k záveru, že účastníci konania v stanovenej lehote uposlúchli jeho výzvu na písomné zodpovedanie niektorých otázok napriek tomu, že Európsky parlament odpovedal iba na jednu z týchto otázok. Podľa C. Ripa di Meana touto procesnou vadou boli závažne poškodené jeho záujmy z dôvodu, že posúdenie Súdu prvého stupňa sa opieralo o neúplnú odpoveď Európskeho parlamentu, pričom sa zamieňa dátum, kedy Európsky parlament oznámil odvolateľovi svoje rozhodnutie o dočasnom pozastavení vyplácania dôchodku s dátumom, kedy bol odvolateľ upovedomený o skutočnom dočasnom pozastavení vyplácania dôchodku. Pritom tak zo skutočnosti, že Súd prvého stupňa považoval písomné otázky položené účastníkom konania za účelné, ako aj z obsahu týchto otázok vyplýva, že Súd prvého stupňa tomuto rozlišovaniu pripisoval zásadný význam.

- 27 Bez ďalšieho skúmania je v tejto súvislosti potrebné odmietnuť názor odvolateľa, že tak skutočnosť, že Súd prvého stupňa považoval písomné otázky položené účastníkov konania za účelné, ako aj obsah týchto otázok potvrdili pochybnosti Súdu prvého stupňa týkajúce sa konštitutívnej povahy listu z 26. januára 2001.
- 28 Ako totiž zo vyplýva zo samotného znenia článku 49 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, Súd prvého stupňa sa môže voľne rozhodnúť, či položí účastníkom konania písomné otázky, keďže kedykoľvek v priebehu konania môže rozhodnúť o prijatí akéhokoľvek opatrenia na zabezpečenie priebehu konania alebo nariadiť vykonanie dokazovania podľa článkov 64 a 65 rokovacieho poriadku. Výkon tohto oprávnenia však v žiadnom prípade nemá automatické dôsledky na rozhodnutie v spore, pretože Súd prvého stupňa môže naďalej voľne uvážiť, aký význam bude pripisovať jednotlivým skutkovým okolnostiam a dôkazným prostriedkom, ktoré mu boli predložené alebo ktoré mohol sám zadovážiť.
- 29 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, že Súd prvého stupňa sa dopustil procesnej vady tým, že dospel k záveru, že účastníci konania uposlúchli jeho výzvu, hoci Európsky parlament odpovedal iba na jednu z položených otázok, je potrebné konštatovať, že v odvolacom konaní Súdnemu dvoru neprináleží vyjadrovať sa k posúdeniu skutkových okolností a dôkazných prostriedkov, ktoré už raz vykonal Súd prvého stupňa, s výnimkou ich zjavného skreslenia Súdom prvého stupňa (pozri v tomto zmysle najmä uznesenie z 11. novembra 2003, Martinez/Parlament, C-488/01 P, Zb. s. I-13355, bod 53, a rozsudok z 29. apríla 2004, Parlament/Ripa di Meana a i., C-470/00 P, Zb. s. I-4167, bod 40). V predmetnom spore však zo spisu predloženého Súdnemu dvoru žiadne takéto skreslenie nevyplýva.
- 30 Európsky parlament jednak vo svojej odpovedi na písomné otázky Súdu prvého stupňa potvrdil, že rozhodnutie o pozastavení vyplácania dôchodku C. Ripa di Meanovi bolo „okamžite vykonateľné“ a po 26. januári 2001 dôchodok už nebol ďalej vyplácaný.

- 31 Okrem toho, ak by aj odpoveď Európskeho parlamentu bola neúplná, pokiaľ ide o dátum, kedy odvolateľ bol upovedomený o skutočnom pozastavení vyplácania dôchodku, táto odpoveď v žiadnom prípade nebola jedinou skutočnosťou, ktorú Súd prvého stupňa pri rozhodovaní o otázke prípustnosti žaloby zobral do úvahy. Zohľadnil totiž aj odpoveď C. Ripa di Meana a tiež, ako to vyplýva z bodu 28 napadnutého uznesenia, najmä bankový výpis z 1. marca 2001 predložený odvolateľom Súdu prvého stupňa, z ktorého jasne vyplýva, že mu za mesiac február 2001 nebol na jeho účet vyplatený dôchodok bývalého poslanca Európskeho parlamentu.
- 32 Z toho dôvodu je potrebné neprijať tvrdenie odvolateľa, podľa ktorého sa Súd prvého stupňa pri posudzovaní opieral o neúplnú odpoveď Európskeho parlamentu na otázku, ktoré Európskemu parlamentu položil.
- 33 Prvý dôvod odvolania je preto potrebné ako zjavne nedôvodný zamietnuť.

O druhom dôvode odvolania

- 34 Druhým dôvodom odvolania, ktorý pozostáva z dvoch častí, C. Ripa di Meana poukazuje na to, že Súd prvého stupňa nerešpektoval jeho právo na obhajobu, pretože jednak bezprostredne rozhodol o námietke neprípustnosti vznesenej Európskym parlamentom bez toho, aby účastníkom konania poskytol možnosť podať doplňujúce písomné vyjadrenia, a bez toho, aby uskutočnil ústnu časť konania, a jednak nezohľadnil jeho odpovede, ktoré boli predložené na otázky Súdu prvého stupňa. V tejto súvislosti C. Ripa di Meana Súdu prvého stupňa najmä vytýka, že

nezohľadnil skutočnosť, že odvolateľ v dôsledku závažného očného ochorenia počas jeho liečebného pobytu v mieste bydliska v Montecastello di Vibio sa o bankovom výpise z 1. marca 2001 zaslaného na adresu bydliska v Ríme mohol dozvedieť najskôr začiatkom apríla 2001.

- 35 Pokiaľ ide o prvú časť tohto dôvodu odvolania, je potrebné najprv konštatovať, že podľa článku 114 ods. 1 až 3 Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa, ak niektorý účastník konania žiada, aby Súd prvého stupňa rozhodol o neprípustnosti, nepríslušnosti alebo nedostatku podmienok konania pred prejednaním veci samej, predseda Súdu prvého stupňa určí lehotu druhému účastníkovi konania na predloženie jeho písomných dôvodov a návrhov. Ak Súd prvého stupňa nerozhodne inak, žiadosť sa ďalej prejednáva v rámci ústnej časti konania. Z toho jednoznačne vyplýva, že Súd prvého stupňa v žiadnom prípade nie je povinný uskutočniť ústnu časť konania. Mohol sa teda v predmetnom spore rozhodnúť, že námietku vznesenú Európskym parlamentom bude prejednávať bez ústnej časti konania, ak na základe poznatkov zo spisu a najmä odpovedí na písomné otázky, ktoré Súd prvého stupňa pokladal za účelné položiť účastníkom konania, považoval vec za dostatočne objasnenú.
- 36 Nemožno taktiež prijať ani výčitku odvolateľa, že nebola rešpektovaná zásada kontradiktórnosti konania, pretože odvolateľ nemal možnosť vyjadriť sa k odpovedi Európskeho parlamentu na otázky Súdu prvého stupňa. Bez ohľadu na odpoveď na otázku — ktorá sa u účastníkov konania líši — či C. Ripa di Meana mal možnosť vyjadriť sa pred Súdom prvého stupňa k odpovedi na otázky položené Súdom prvého stupňa Európskemu parlamentu, prípadné nerešpektovanie zásady kontradiktórnosti konania by aj tak nemohlo nič zmeniť na rozhodnutí v tomto spore. Ako totiž z bodu 28 napadnutého uznesenia vyplýva, Súd prvého stupňa pri posudzovaní odpovedí účastníkov konania na jeho otázky vychádzal výlučne z toho, že tieto odpovede iba podčiarkujú, že rozhodnutie z 26. januára 2001 Európsky parlament okamžite realizoval. Otázka, k akému dátumu bol C. Ripa di Meana skutočne informovaný o reálnom pozastavení vyplácania dôchodku, naproti tomu nebola v odôvodnení napadnutého uznesenia v žiadnom prípade zohľadnená.

- 37 Na základe uvedeného výčitka nerešpektovania zásady kontradiktórnosti konania musí byť zamietnutá ako neúčinná.
- 38 Túto prvú časť druhého dôvodu odvolania je preto potrebné ako zjavne nedôvodnú zamietnuť.
- 39 Druhá časť druhého žalobného dôvodu, ktorá spočíva v tom, že Súd prvého stupňa nezohľadnil zdravotný stav odvolateľa, ktorý mu znemožnil dozvedieť sa o bankovom výpise z 1. marca 2001 pred aprílom 2001, sa vo veľkej miere prekrýva so štvrtým dôvodom odvolania, a preto sa bude skúmať spoločne s týmto dôvodom.

O treťom žalobnom dôvode

- 40 Tretím žalobným dôvodom C. Ripa di Meana spochybňuje právnu kvalifikáciu listov z 26. januára 2001 a z 26. marca 2001 Súdom prvého stupňa.
- 41 Pokiaľ ide o list z 26. januára 2001, C. Ripa di Meana spochybňuje jeho povahu rozhodnutia z dôvodu, že Európsky parlament tento list formuloval všeobecne a okrem toho skúmanie jeho spisu ešte nebolo ukončené, pretože odvolateľ mal tejto inštitúcii oznámiť doplňujúce údaje o dátume svojho zvolenia za člena regionálnej rady Umbrie.

- 42 Pokiaľ ide o list z 26. marca 2001, C. Ripa di Meana spochybňuje jeho výlučnú deklaratórnu povahu z dôvodu, že v porovnaní s listom z 26. januára 2001 obsahuje viaceré nové skutočnosti, a z dôvodu, že mu predchádzalo opätovné skúmanie situácie v nadväznosti na list z 15. marca 2001, ktorý zaslal Európskemu parlamentu.
- 43 V tomto smere treba bez ďalšieho skúmania odmietnuť tvrdenie odvolateľa, že list z 26. januára 2001 nemôže byť predmetom žaloby o neplatnosť, pretože má iba dočasný charakter. Súd prvého stupňa totiž mohol bez toho, aby sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, dospieť k záveru, že tak zo znenia tohto listu obsiahnutého v bode 6 tohto uznesenia, ako aj z dôvodov uvedených Európskym parlamentom vyplýva, že Európsky parlament skutočne rozhodol o pozastavení vyplácania dôchodku odvolateľovi v dôsledku jeho zvolenia za člena regionálnej rady a žiadosť o poskytnutie údajov zaslaná C. Ripa di Meanovi mala za cieľ iba umožniť vypočítanie výšky neoprávnene vyplateného dôchodku od skutočného dátumu jeho zvolenia za člena regionálnej rady Umbrie.
- 44 Pokiaľ ide o tvrdenie odvolateľa, že Súd prvého stupňa mal jeho žalobu vyhlásiť za prípustnú, pretože list z 26. marca 2001 nemal iba deklaratórnu povahu, treba konštatovať, že nesporne žiadny z dôvodov uvedených C. Ripa di Meanom na podporu jeho tvrdení nemôže spochybniť záver, ku ktorému Súd prvého stupňa v tomto smere dospel.
- 45 Čo sa týka v prvom rade odkazu Parlamentu na prax talianskych poslancov a na úmysel politických orgánov zabrániť kumulácii dôchodku poslanca alebo člena regionálnej rady a odmien za výkon mandátu poslanca alebo člena regionálnej rady zjavne neobsahuje žiadnu novú skutočnosť v porovnaní s listom z 26. januára 2001, v ktorom bol C. Ripa di Meana už na začiatku upozornený na ustanovenia článku 12 nariadenia o doživotných príspevkoch prebratého do prílohy tohto listu, ktorý

predpokladá pozastavenie vyplácania dôchodku po dobu výkonu mandátu vnútroštátneho alebo európskeho poslanca alebo člena regionálnej rady.

46 Pokiaľ ide ďalej o oznámenie odvolateľovi, že vyplácanie jeho dôchodku bolo medzičasom pozastavené, toto oznámenie má výlučne informatívnu povahu a treba ho považovať za odpoveď na list odvolateľa z 15. marca 2001, čo vyplýva tiež z obsahu listu Parlamentu z 26. marca 2001. Takéto oznámenie nemožno v žiadnom prípade považovať za novú skutočnosť v porovnaní s listom z 26. januára 2001, pretože v tomto liste sa jednoznačne spomína pozastavenie vyplácania dôchodku odvolateľovi Parlamentom.

47 Pokiaľ ide nakoniec o tvrdenie odvolateľa, že listu z 26. marca 2001 predchádzalo opätovné skúmanie jeho situácie, pretože Európsky parlament na základe jeho listu z 15. marca 2001 zaslaného Parlamentu uznal neúplnosť talianskeho dôchodkového nariadenia, je potrebné konštatovať, že toto uznanie sa vzťahuje iba na chýbajúci odkaz na výkon mandátu člena regionálnej rady pre prípad znovunadobudnutia práv na vyplácanie dôchodku po ukončení tohto mandátu. Predmetný spor sa však netýka znovunadobudnutia nárokov na vyplácanie dôchodku, ale pozastavenia týchto práv v dôsledku zvolenia bývalého európskeho poslanca za člena regionálnej rady.

48 Na základe vyššie uvedeného je potrebné tretí dôvod odvolania ako nedôvodný zamietnuť.

O štvrtom dôvode odvolania

49 Štvrtým dôvodom odvolania, ktorý vo veľkej miere zahŕňa výčitky z druhej časti druhého dôvodu odvolania, sa C. Ripa di Meana dožaduje, aby Súdny dvor, ak dôjde k záveru, že list z 26. marca 2001 má iba deklaratórnu povahu, rovnako zrušil napadnuté uznesenie z dôvodu, že Súd prvého stupňa nepoužil judikatúru Spoločenstva v prípade ospravedlniteľného omylu. Odvolateľ uvádza, že podmienky použitia tejto judikatúry sú v predmetnom spore splnené, pretože po prvé, list z 26. januára 2001 má dočasnú povahu a odvolateľ v dobrej viere očakával, že otázka analogického použitia článku 12 talianskeho nariadenia o dôchodkoch bude kontradiktórne zdôvodnená. Po druhé, jeho očné ochorenie vo februári a marci 2001 mu bránilo v akejkolvek „vizuálnej činnosti“, v dôsledku čoho až začiatkom apríla 2001 sa mohol dozvedieť o svojom bankovom výpise z 1. marca 2001, z ktorého vyplýva, že pracoviská Európskeho parlamentu mu prestali vyplácať dôchodok bývalého európskeho poslanca.

50 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry sa subjekt môže vo výnimočných situáciách odvolať na ospravedlniteľný omyl a vyhnúť sa tak dôsledkom zmeškania prekluzívnej lehoty, ktoré sa spájajú s podaním žaloby najmä vtedy, ak inštitúcia, ktorá napadnutý akt vydala, svojím konaním samostatne alebo v rozhodujúcej miere mohla do ospravedlniteľného omylu uviesť subjekt, ktorý bol v dobrej viere a ktorý vyvinul náležitú starostlivosť a obozretnosť vyžadovanú od bežne informovaného subjektu (pozri v tejto súvislosti najmä rozsudky z 15. decembra 1994, Bayer/Komisia, C-195/91 P, Zb. s. I-5619, bod 26, a z 15. mája 2003, Pitsiorlas/Rada a EIB, C-193/01 P, Zb. s. I-4837, bod 24). C. Ripa di Meana sa však v takejto výnimočnej situácii zjavne nenachádzal, a nemôže sa preto odvolávať na uvedenú judikatúru, keďže v predmetnom spore nie je splnená žiadna z podmienok na použitie ospravedlniteľného omylu.

- 51 C. Ripa di Meana jednak nemôže Parlamentu vytykať konanie spôsobilé uviesť ho do ospravedlniteľného omylu, pokiaľ ide o skutočnú povahu listu z 26. januára 2001, pretože ako sa uvádza v bode 43 tohto uznesenia, z obsahu tohto listu vyplýva jasné rozhodnutie tejto inštitúcie skutočne pozastaviť vyplácanie dôchodku odvolateľa, ako aj dôvody tohto pozastavenia.
- 52 Okrem toho obsah spisu preložený Súdnemu dvoru vyvoláva pochybnosti o náležitej starostlivosti odvolateľa v predmetnom spore, pretože odvolateľ síce 31. januára 2001 potvrdil prijatie listu z 26. januára 2001, ale až 15. marca 2001 na neho reagoval tak, že Parlamentu zaslal list, v ktorom vyjadril svoje rozčarovanie nad rozhodnutím Parlamentu pozastaviť vyplácanie jeho dôchodku, a až 12. júna 2001 podal žalobu na Súd prvého stupňa.
- 53 Pokiaľ ide okrem iného o tvrdenie C. Ripa di Meana, že vo februári a marci 2001 nemohol vykonávať žiadne „vizuálne činnosti“ a o svojom bankovom výpise z 1. marca 2001 sa dozvedel až začiatkom apríla 2001, toto tvrdenie je v rozpore so skutočnosťou, že odvolateľ sám zaslal 15. marca 2001 list Parlamentu, pričom ide o dátum z obdobia, kedy ako tvrdí, z dôvodu ťažkého očného ochorenia mu bolo znemožnené vykonávať „akúkoľvek vizuálnu činnosť“.
- 54 Na základe vyššie uvedeného treba druhú časť druhého dôvodu odvolania, ako aj štvrtý dôvod odvolania ako zjavne nedôvodné zamietnuť.

- 55 Keďže štyri dôvody, ktoré C. Ripa di Meana na podporu svojho odvolania uvádza, sú zjavne nedôvodné, je potrebné toto odvolanie v celom rozsahu zamietnuť.

O trovách

- 56 Podľa článku 69 ods. 2 rokovacieho poriadku použiteľného na základe článku 118 tohto istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Európsky parlament navrhol zaviazat' C. Ripa di Meana na náhradu trov konania a C. Ripa di Meana nemal úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené zaviazat' ho na náhradu trov konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) nariadil:

- 1) Odvolanie sa zmieta.**

- 2) C. Ripa di Meana znáša svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy